

ค่อนนั้น มาอีกนาน เรา มิได้ สามารถ ต่อง วั ใน ข้อ ความ อัน ถก ถัมภ์ และ ไม่ แน่ นอน นั้น เลย. ข้อ ที่ ว่า ได้ มี อะไร แปลก ประหลาด เกิด ขึ้น ใน คณันท์ ซาโต เคอะ จินด์ แคร่ นั้น เป็น สิ่ง ซึ่ง เห็น ได้ ถนัด.

แต่ ก็ มัน เป็น อะไร เค้า ?

ซาเตด ได้ ไป ที่ นั้น, และ ณ ที่ นั้น ได้ ปัดขอม ตัว เป็น มง สึ เกอร์ คปองท์ อยู่ ที่ โฮเต็ล ชื่อ “ปองซ็อง เคอะ ฟรอนซ์” — เป็น อย่าง พ้อ คำ อายุ มาก, กิริยา สงบ เสงี่ยม ซึ่ง ไป พัก ผ่อน บ้าง เด็ก น้อย จาก กิจการ อัน เห็น จ. เห็น ยอ ของ เขา ที่ ปาร์ดี. แน่ ที่ เดียว เขา คิด ค้อ อยู่ กับ เลดี บิเชอ, แต่ สำหรับ ผู้ ที่ อยู่ ร่วม โฮเต็ล กับ เขา นั้น เขา แต่ง คน เป็น คน ที่ เฉื่อย ๆ, พัด พิณ, ซึ่ง มี ความ ปราถนา อยู่ อย่าง เดียว แต่ จะ ได้ ตาก อากาศ สยาม ชั่วโมง ใน กลาง แดก ทุก ๆ วัน เท่านั้น.

เมื่อ เขา ถกถัมภ์ มา เขา ได้ เรื่อง มา เค้า แปลก ประหลาด ยิ่ง ไป กว่า ที่ เรา ได้ รู้ ก่อน แล้วย ออก. เขา ได้ ทำ ความ ค้นเคย กับ คน ใช้ คน ๑ ของ บารอนเน็สต์, เป็น หญิง ชื่อ เรย์, ซึ่ง แสดง พยาน หลักฐาน ใน ความ สันนิษฐาน ของ เรา ว่า เจ้า ของ ซาโต นั้น เป็น คน ซาติ อะเมริกัน.

ซาเตด เค้า ด้วย กิริยา อัน ตรงไป ตรง มา ของ เขา ว่า, “ประวัติ ของ บารอนเน็สต์ ออก จะ เกิด อับ คดุม อยู่. หญิง คน ใช้ ได้ เคย รู้ จัก ที่ เมือง พัด เตล เพีย เมอ ยู๊ตัม บิ มานี แล้วย. ใน เวลานั้น หด่อน เป็น หญิง ลคร, แล้ว ภาย หดั่ง ได้ แต่ง งาน กับ บารอน โอบอเงินดัก, ผู้ เป็น เศรษฐี มั่ง มี มาก, และได้ เคย ไป รับ ราชการ อยู่ บ้าง หนึ่ง ที่ สถาน ทูต รัสเซีย ที่ กรุง วยซิงตัน ใน ตำแหน่ง เลขา นุการ ชั้น ที่ ๒. ค่อน นั้น มา ได้

ตา ออก จาก ราชการ พนง ทศ, พา ภรรยา กลับไป ประเทศ รัสเซีย, ด้วย ความ ตั้งใจ ที่ จะไป ตู แด่ กิจการ ใน ที่ดิน อัน กว้างขวาง ของเขาที่ใกล้ เมือง เยคะเตรินบูร์ก. แต่ ว่า เขา ได้ ตาย เสีย แล้ว เมื่อ สัก ปีหนึ่ง ต้องมา แล้ว. มาตาม เรย์ร เป็น คนที่ ระวังกมาก, ซึ่ง, เมื่อ ได้ กลับ มาประเทศ ฝรั่งเศส เมื่อ สาม ปี ได้ ตาย ลง แล้ว ที่ ทะเล เดเดเฟีย, ได้ มา รับจ้าง เป็น แม่ ครู อยุ่ กับ บารอนเนสส์ ประมาณ หก เดือน ก่อน ที่ บิด โยต์ ได้ ไป อยุ่ ใน บ้าน นน."

“หัดอน มีความเห็นอย่างไรบ้างในเรื่อง บิด โยต์?”

“ไม่ชอบเลย. หัดอน ว่า มัน เป็นชาย หนุ่ม ที่ไม่เรียบร้อยเลย.”

ข้าพเจ้า ถาม ว่า, “ส่วน ลอดัน — คน อังกฤษ หัวน้า คน ไซ นน ละ?”

“อ้อ! นัน เป็น บัญหา อยุ่. มาตาม เรย์ร เต่า ว่า หตาย ครั้ง แล้ว หัดอน ได้ เคย เห็น คน ไซ เก้า คนนัน สันทนา กัน อย่าง สนิชสนมกับนาย, และ ครั้งหนึ่ง เมื่อ หัดอน ผ่าน ห้อง หนึ่ง ของ นายไป ใน เวลา ดึก เพื่อไป นอน, หัดอน ได้ มอง ทาง ซอก แดก ที่ ประตู เห็น ลอดัน หนึ่ง เก้าอี สบาย อยุ่ ตรง หน้า บารอนเนสส์, สุ่ม บุหรี่ อย่าง เรือย เจือย. เขา ยัง คง แด่ง เคือง แบบ คน ไซ อยุ่.

ข้าพเจ้า ถ่าว่า ว่า, “อ้อ! เป็น บ้าน พัก อยุ่ นะ!”

ซาเดด รับว่า, “ชอบกต มาก อยุ่ ขอรับ. มาตาม, เมื่อ ถูก คุณ รัถิ ถาม, คง จะ ได้ ปด เสีย แน่ แล้ว.”

ข้าพเจ้าว่า, "มีอุบาย ดัก ซึ่ง อะไร อยู่ แห่งใด แห่งหนึ่ง. บางทีหญิงสาว จะได้ ถูกฆ่าตาย เสียแล้ว, และ บิด โยคี ซ็อน อยู่."

ซาเตล ตอบว่า, "นั่นเทียว เปน ความ เห็น ของผม. ผมได้ พบโรเครี และ เขาก็ เห็น ชอบตาม ความ คิด นั้น."

ข้าพเจ้าจึง กล่าว อย่าง มั่นใจ ว่า, "ถ้าเช่นนั้น เราก็ จะได้ ทราบความจริง แต่ โดย คอย คุ่มเชิง ดู ตลอด กับ บารอเฮ็ดส์."

เรา เป็นอันได้ คอย คุ่มดู เขา อยู่ เช่นนั้น. เราได้ คอย ดู เขา ทั้งสองนั้น อยู่ โดย มิได้ ละ ลก — แม่ เมือ เด็ด บิเยอ มิได้ รู้ ว่าเรา ทำเช่นนั้น — ภายใน เวลา ถึง สอง เดือน กว่า.

ตัว ข้าพเจ้า เองได้ ไป ที่ นั้น ซอก ใน ต้น เดือน มีนาคม, ข้าพเจ้าได้ ไป ถึง ที่ นั้น เมือ เช้า วันที่ ๓ "สงคราม บบประชาตี," การ รินแรง ซึ่ง มีสอง ครั้ง ทุก ๆ ฤดู ฤดูนั้น ที่ ถนน งาม อัน มี ต้น ปรอท รวย ทั้งสองข้าง ซอปรอมะนาต เด็ด ของเกดส์. ด้วย ความ ลำบาก มาก ข้าพเจ้า เข้าได้ ห้องใน โฮเตล ย่อม ๆ อัน ๓ ใน ถนน สถานที่, เพราะ ใน สถานที่ นั้น ซเต็มไป ด้วย ชาว ต่าง ประเทศ มา เทียว.

เหตุ ที่ ข้าพเจ้า ไป ยัง ที่ นั้น ก็ เพราะ ได้ รับ ข้อ โทรศัพท์ ด่วน จากโรเครี ซึ่ง ข้าพเจ้าได้ ฟัง ใน เวลา ดึก ที่ เครื่อง ข้าง ที่นอน ของ ข้าพเจ้า.

โรเครี ได้ พูด วิงวอน มา ว่า, "ขอให้คุณ รีบ มา ที่ นั้น ซ โดยทันทีเถอะ ขอรับ. ผม เข้าใจ ว่า เรา พอ จะได้ เห็น แสง สว่าง ใน ที่มืด บางละ!"

เมือ ข้าพเจ้าได้ พบ กับ โรเครี ที่ ห้อง ซานพัก แห่ง โฮเตลของข้าพเจ้า

ผม, เขาแต่งกาย เป็น อย่าง ชาว ปาร์ตี ผู้ มีเงิน และ แต่งตัว ดี, ซึ่ง
ได้ มา บกษ ได้ สำหรับ รับ แสง ดวง และ ทา ความ สุ. เขา พัก อยู่ ที่
โศเค็ด เดอะ ดักของบรูค.

ก่อน นึก ๕ นาที, เมื่อ เรา ได้ เข้า ไป อยู่ โดย ตำหนิ ที่ ใน ห้อง
มิถเดียด แดว, เขา จึง ได้ พูด ว่า:

“ คุณ ดอธัน จะ ไป พบ กับ บุคคล ผู้ ๓ ตาม ที่ นัด กัน ไว้. ผม เห็น
ว่า เรา ควร จะ ไป คอย ดู.”

ข้าพเจ้า รับ รอง ว่า, “ แน่ ที่ เดียว.”

ใน คืน นั้น, ก่อน ๑๐ นาฬิกา หนอย หนึ่ง, ข้าพเจ้า ได้ ไป ยืน
อยู่ กับ โรเจอร์ โกลด์สพาน ย่อม ๆ ซึ่ง ข้าม ตำรา มนยของ ณ ที่ ซึ่ง โหล ดง
ไป ดู ทด.

แสง เดือน ล่อง ล่อง เมื่อ เรา ยืน อยู่ ด้วยกัน ที่ ใน เงาม ใต้ ต้น ไม้ ต้น
หนึ่ง. ข้าง ซ้าย มือ ของ เรา เห็น แสง ไฟ เป็น แถว โดย รอบ ซ่าว, และ
ทาง ข้าง ขวา มือ ของ เรา คือ ถนน ชาย ทดไป เมือง คินนส์.

เรา ได้ ไป คอย อยู่ ณ ที่ นั้น ประมาณ ดึก เกือบ ซัว ท่ม, เมื่อ ใน
ที่สุด เรา ได้ ยืน มี เท้า, และได้ เห็น คา แก่ ดอธัน, สรวม เลื้อย กัน
หยาว สัก และ หมวก สัก ทะลาด แข็ง เดิน มา, เขา เดิน ผ่าน ไป โกลด์ ๆ
เรา ที่ เดียว, ข้าม สพาน, และ เดิน เร็ว ไป ซ้ำ ๆ, ดู ประหนึ่ง ว่า คอย
ใคร คน ๓.

อีก สัก ครู่ ๓, ใน เมื่อ เรา ยัง คอย ดู อยู่ ที่ นั้น, ใน ที่ ดัง ที่ เรา
ได้ ยืน เสียง หึง แห่ง รถ จักรยาน ขน ครุ แถ่น มา จาก ทาง เมือง คินนส์, และ

ต่อมาอีก ๕ วัน เขา เจียม หายไป อีก, แล้ว วัน ๓ เวลา รวดเที่ยง
นั้น, ภายหลัง เวลา ที่ ข้าพเจ้า เข้านอน แล้ว, เขาได้ พุดมา ถึงข้าพเจ้า
ถึง โทรศัทพ์บอก ข้าว่า เขา เข้าใจ ว่า เขา สืบ ความ ดักดัมป์ ได้ แล้ว, ขอ
ให้ข้าพเจ้าไป ัง เมือง นารีนอนน์, เป็น เมืองเก่า อยู่ใน ท่งเต็มไป ด้วย
ฝุ่น ซึ่ง ครั้น เคย เป็น ทะเล ลาบ, ห่าง จาก ผังอำเภอ ดียงอง ประมาณ
๕ ไมล์. เราต้องการ คำสั่ง ของ ข้าพเจ้า.

ในวันรุ่งขึ้น ข้าพเจ้า อยู่ใน รถ ไฟ ตลอด วัน, ไป ถึง ที่ โสเท็ด
เดอะ ดา คราต, ณ เมือง นารีนอนน์, เมื่อ ก่อนเที่ยง คืน สักหน่อย
หนึ่ง. โรแบร์ ไป หา ข้าพเจ้า ที่ ใน ห้อง ของ ข้าพเจ้า และ เต่า เรื่อง
ปลัดมาก, แสดง การณ์ ที่ เขา ได้ สืบ ได้ ความ โดย ไป คอย คุม บิด โยต์
พม กับ ลอตัน ก ครั้ง ๓, แล้ว และ ฝาก รอย ตาม.

ผล คือ เวลา เข้า วัน รุ่งขึ้น ข้าพเจ้า ได้ ไป ยัง ตัก มีด, นำ กัด
หลัง ๓ ใน ถนน แคม ชื่อ ถนน ดียงองคอง, ใกล้ ๆ ศาล จังหวัด, แต่ ใน
ห้อง ชุด ปอน ที่ ชั้น ๔ ข้าพเจ้า ได้ จับ ตัว บิด โยต์, พร้อม ด้วย หมิง แก่
ชาติ วิธเซีย, ซึ่ง คง จะ ทำ การ ตาม คำสั่ง ของ มัน นั้น เป็น แน่ นอน.

แล้ว ข้าพเจ้า จึง ร้อง ตะโกน ไป ดัง ๆ ว่า “ มาคมีวเล็ดต์ มาร์!
มาคมีวเล็ดต์ มาร์!”

ข้าพเจ้า ได้ ยืน เคียง คอบ เมา ๆ มา จาก ห้อง ใน, ซึ่ง ประตุ ต้น
กุญแจ และได้ ลอน แน่นหนา. ในไม่ช้า เราก็ ได้ เปิด ประตู นั้น, แต่
ใน ระหว่าง เวลา ที่ เรา กำลัง จับ กุญแจ อยู่ นั้น ผู้ที่ เรา จับ ได้ แล้ว ได้

การ ที่ ได้ เห็น นั้น ทำให้ข้าพเจ้า ตลิ่ง. ข้าพเจ้า จำหน้าได้, จาก
รูป นาย, ฉะนั้น คือ อองรี บิด โยต์, คน ขี้ม รกนคร ที่ หายไป!

การ ที่ จะ คิด ตาม เขา ไป เป็น การ พัน วิสัย. อัน ที่ จริง, เมื่อ
เรา ได้ ทราบ แล้ว ว่า บิด โยต์ คง มี ชีวิต อยู่ และมี การ คิด ต่อ ตัม กับ คน
อังกฤษ หน้า คน ใช้นั้น, ข้าพเจ้า ก็ เห็น ว่า เรา คง จะ หา ชาว นาวี
ได้ อีก เป็น อัน มาก โดย คอย สืบ ตู ต่อ ไป.

ต่อ นั้น มา อีก หนึ่ง, เมื่อ ข้าพเจ้า บอก ให้ โรแคว์ ทราบ ว่า
คน ขี้จ กรยาน ฆนคร นั้น คือ ใคร, เขาก็ มีความ ประหลาดใจ เหมือนกัน,
แต่ เมื่อ เรา เดิน ถอด บิ ไป นี้ ซึ่ ด้วย กัน เขา พูด ว่า:

“ไม่ ต้อง สงสัย บิด โยต์ คง จะ มา ที่ นี้ อีก. ผม จะ คง พยายาม
ต่อไป ไม่ เพิกเฉย และ สืบ ตู การ ไป มา ของ ตอตัน ทุก ๆ วัน. แล้ว ก็
เมื่อใด เรา ได้ ทราบ ที่ ซ่อน ของ บิด โยต์ แล้ว, ใน ไม่ ช้า เรา ก็ คง จะ
สามารถ ตี บัญหา เรื่อง ความ เป็น ไป ของ นางสาว นั้น ได้. ผม ไม่ ได้ เคย
นึก ชอบ ฮ้าย ตอตัน คน นั้น มา แต่ แรก ที่ เดียว.”

ข้าพเจ้า ก็ รว้จัก ได้ ถึง การ ขายตา กัน โดย อากาศ อัน พิศกร ระหว่าง
นาย กับ คน ใช้นั้น เมื่อ ข้าพเจ้า ไป ตาม ปวักคำ บารอน เน้สส์.

กิจ การ บังคับ ให้ ข้าพเจ้า กลับ ไป ปาร์ธ อีก ใน วัน รุ่ง ชัน, เมื่อ
ข้าพเจ้า ได้ ไป พบ กับ เลดี บีเยอ และ เจ้า สิ่ง ซึ่ง เรา สืบ ได้ ให้ พัง แล้ว. เวลา
ล่วง ไป ประมาณ ๓ บั๊ก กว่า ข้าพเจ้า จะ ได้ ข่าว อีก ครั้ง ๓ จาก โรแคว์
ผู้ ที่มี ใจ นอนใจ. เขา ส่ง โทรเลข มา ถึง ข้าพเจ้า ฉบับ ๓ จาก ตำบล ๓
ริม เมือง มาร์ เดีย บอก ข่าว ว่า เขา “เกาะ บิด โยต์ อยู่.”

ต่อมาอีก ๕ วัน เขาเจ็บ หายไป อีก, แล้ววัน ๓ เวลา รวดเที่ยงคืน, ภายหลัง เวลา ที่ ข้าพเจ้า เข้านอน แล้ว, เขาได้ พุด มา ถึงข้าพเจ้า ทาง โทรศัทพ์ บอก ข้าว่า เขา เข้าใจ ว่า เขา สืบ ความ ถักถัมภ์ ได้ แล้ว, ขอ ให้ ข้าพเจ้า ไป ยัง เมือง นาร์บอนน์, เป็น เมืองเก่า อยู่ใน ท่งเดิม ไปด้วย ผู้หนึ่ง ซึ่ง ครั้ง ๓ เคย เป็น ทูต ต่าง, ห่าง จาก มั่งอ่าว ดิยของ ประมาณ ๕ ไมล์. เขา ต้องการ คำสั่ง ของ ข้าพเจ้า.

ในวันรุ่งขึ้น ข้าพเจ้า อยู่ใน รถ ไฟ ตลอดวัน, ไป ถึง ที่ โยเซ็ลเดอะ ลา ตอราต, ณ เมือง นาร์บอนน์, เมื่อ ก่อนเที่ยง คืน สักหน่อยหนึ่ง. โรแคว์ ไป หา ข้าพเจ้า ที่ ใน ห้อง ของ ข้าพเจ้า และ เล่า เรื่อง แปลก มาก, แสดง การณ์ ที่ เขา ได้ สืบ ได้ ความ โดย ไป คอย ตูบตี โยต์ พบ กับ ลอตัน อีก ครั้ง ๓, แล้ว และ สดถ รอย ตาม.

ผล คือ ใน เวลา เข้า วัน รุ่งขึ้น ข้าพเจ้า ได้ ไป ยัง ตัก มีด, นำ ก้าวหลัง ๓ ใน ถนน แคน ซือ ถนน ดิยของตอ, ใกล้ ๆ ศาล จังหวัด, แต่ ใน ห้อง ชุด ปอน ๆ ที่ ชั้น ๔ ข้าพเจ้า ได้ จับ ตูบตี โยต์, พร้อม ด้วย หมิงแก่ชาติ รัสเซย์, ซึ่ง คง จะ ทำ การ ตาม คำสั่ง ของมัน นั้น เป็น แน่ นอน.

แล้ว ข้าพเจ้า จึง ร้อง ตะโกน ไป ดัง ๆ ว่า “มาดมัวเส็ดต์ มาร์! มาดมัวเส็ดต์ มาร์!”

ข้าพเจ้า ได้ ยืน เสียง คอบ เบา ๆ มา จาก ห้องใน, ซึ่ง ประตุ ถัน กุญแจ และ ไล่ กตอน แน่นหนา. ในไม่ช้า เราก็ ได้ เบ็ด ประตุ นั้น, แต่ ใน ระหว่าง เวลา ที่ เรา กำลัง งด กุญแจ อยู่ นั้น ผู้ที่ เรา จับ ได้ แล้ว ได้

พยายามหนี, เลยตรงไป อยู่ในมือของพลตำรวจเมืองนารมอัน
สามคน, ซึ่งรับพาเอาตัวผู้ร้ายไปเข้าห้องขังเสียโดยฉับพลัน.

เมื่อเราเบ็ดประคองเข้าไปถึงในห้องแคมนั้น เราได้ไปพบ
แม่สาวน้อยผู้เคราะห์ร้าย, หน้าซีด, ตกใจ, และเกือบจะ
เสียสติ เพราะได้ถูกขังอยู่นาน. ยายแก่นั้น, เพื่อแก้การที่
แม่สาวน้อยร้อง บางครั้ง บางคราว, ได้ร่ำไห้ให้คนอื่น ๆ ที่อยู่ในคุก
เคียดแค้นนั้น จำมาคมวิเศษดี เป็นลูกสาวของแกเอง ซึ่งได้เคยไปรับจ้าง
เป็นคนใช้ที่ในปารีส, และว่าเป็นผู้ที่มีกตัญญู เพราะเห็นประสาธ
เป็นครั้งคราว.

เมื่อได้รับ ความลำบาก และต้องรอช้าอยู่มาแฉ่ว, ข้าพเจ้าจึง
ได้สามารถโทรศัพท์ไปถึงเลดีบีเยอที่นั่น, ซึ่งให้เขาจับทั้งบารอเน็สส์
และฮายดอตต์. แต่ขอให้ท่านนึกถึงความเสียใจของข้าพเจ้า
เมื่อเขาตอบมาในเวลาตึกคืนนั้นว่า ในวันก่อนนั้นเองบารอเน็สส์ได้
ไปเมืองม็อนเตคาร์โต และยังไม่กลับมา, ทั้งชายชังกฤษนั้นก็หาย
ไปด้วย. ทั้งสองคนคงจะได้หนีข้ามแดนเข้าไปยังประเทศอิตาลีเสียแล้ว!

ข้าพเจ้าพาตัวบิลโยคไปปารีส และมอบไปให้มองดีเออร์
บีเคต์, ผู้เป็นตุลาการใต้ ส่วนอย่างฉลาด, ซักถามต่อไป. ใน
ขั้นต้นฮายผู้ร้ายหนุ่มนั้นไม่ยอมให้การอะไรหมด, แต่ในที่สุดมัน
จึงได้สารภาพว่า ดอตต์ให้เงินแก่มันแสนฟรังก์ให้แกตั้งทำเป็น
รักกับแม่สาวน้อยและให้ชวนหลอมนั้นไป, ให้แกตั้งทำเป็นมีเหตุ
ฉวยทรัพย์แก่ภยอนตร์, แล้วให้พาแม่สาวนั้นไปขังไว้, และ ถ้า

สามารถจะทำได้, ก็ให้กระทำ แก่ หล่อนเพื่อให้ หล่อน ถึงแก่ความตาย โดย อากาธ รรรมตา, และใน อุบาย อัน ร้ายกาจ นี้ ยายแก่ ซาคี วิธเชี่ย, ซึ่ง อยู่ใน อำนาจ ของ บารอเน็สเซ่, เป็น ผู้ช่วย อ้าย บิต โยต์.

บิต โยต์ ย่อม ตาม ความคิด ของ อ้าย ลอตัน, ได้รับเงินไปเสร็จ แล้ว ทำ หมิ่น แฟรงก์, อีก ทำ หมิ่น จะได้รับเมื่อ แม่ ลอตัน ตาย. ได้ ความ ปรากฏ ว่า ผู้ร้าย ได้ จัด อาหาร และนำ ผสม เชื้อ โรค ให้แม่ ลอตัน กิน แล้ว เป็น หลาย ครั้ง, ด้วย ความ หวังว่า หล่อน จะเปรม โรค ใช้ พินหรือใช้ ตีปเทเรีย ตาย.

บิต โยต์ ยืนยัน ว่า มันเอง มิ ได้ ทราบ เลย ว่า เหตุ ไດ เขา จึง ได้ คิด อุบาย ร้ายกาจ เช่นนั้น.

เรา ต้อง สืบ ช้อย อีก นาน กว่า จะ ได้ ทราบ สาเหตุ แห่ง การ ประทุษร้าย อย่าง ทารุณ นั้น, แต่ ใน ที่ สุด เรา ดับ ได้ สำเร็จ. เมื่อ ตรวจ ค้น เขา ไป ใน ประวัติ ของ บารอเน็สเซ่, เรา ได้ ความ ว่า มาริ เป็น ลูกสาว ของ บารอน โอบอเด็นส์ก, และ ว่า หล่อน เกิด ที่ อะเมรिका. ท่าน บารอน, ซึ่ง เป็น คน มั่งมี มาก, ยังมี ได้ ตาย อย่าง เช่น ที่ บารอเน็สเซ่ กล่าว นั้น, แต่ แท้จริง เมื่อ หล่อน ได้ เงิน จาก บารอน เป็น อัน มาก แล้ว หล่อน ได้ หนี จาก เขา และ กลับ มา อยู่ กับ ชาย ที่ หล่อน ได้ ทำการ สัมรส ด้วยแต่ก่อน นั้น แล้ว - ซึ่ง มิ ใช่ ผู้อื่น โกลด คือ อ้าย ลอตัน ที่ แสดง ตน เป็น หัวนำ คน ใช้ เพื่อ มิ ให้ ท่าน บารอน สงสัย และ พ้อง หาว่า หล่อน ได้ ทำการ สัมรส ซ้อน*

* ตาม กฎหมาย ประเทศ ต่าง ๆ ใน ยุโรป และ อะเมรिका, ผู้ที่ ทำ การ สัมรส ใน เวลา ที่ สามี หรือ ภรรยา ยังมี ชีวิต และยังมี ได้ อัย ชาคกัน, มีความผิดฐาน "Bigamy"

ท่าน บารอน นั้นได้ตาย ลงโดย บัจจุมัน ที่ ไคโร เมื่อ ประมาณ สักสี่เดือน
ก่อน ที่ มาตมัวเด็ลต์ หาย ไป, และ ได้ทำ พิณัย กรรมยก ทวีปัย มฤตก
ให้แก่ ลูก สาว ทั้งหมด, ซึ่ง ถ้า ลูกสาว ตาย ลง แล้ว จึงให้ ทวีปัย มฤตก
นั้น ตกไป เป็น ของ มารดา.

มีต้น สาเหตุ จึง แด เห็นได้ โดย ชัดเจน ว่า ตอตัน กับ ภรรยาได้
คบ คิด กัน, ด้วย ความช่วย เหลือ ของ มิถ โยค และ ยายแก่ชาวรัสเซีย,
ที่ จะ กำจัด นาง สาวน้อย นั้น เสีย โดย ให้ตาย ด้วย เหตุ ชรรมดา, แล้ว
ก่อนนั้น จะได้รับ ทวีปัย มฤตก อัน มาก น่าย ของ ท่าน บารอน.

ไม่จำเป็น ที่ จะ ต้อง กล่าว ว่า มาตมัวเด็ลต์ มาริ เป็นอันได้
รับ ทวีปัย มฤตก ของ มิธา, แต่ถึงแม้ ในเวลานี้ ยังมี หมาย จับ พร้อม
อยู่ที่ จริง, แต่เรามีได้ พบ ร่อง รอย แห่ง ย้าย คน อังกฤษ กับ ภรรยา
อัน รักร้าย ของ มัน นั้น อีก เลย. ฝ่าย มิถ โยค ได้ รับ อาญา จำคุก ทำการ
หนัก มี กำหนด สิบปี และ ยายแก่ ได้ รับ อาญา จำคุก สามปี — ซึ่ง เป็น
อาญาเบา มาก, เมื่อ คำนึง เหตุ การณ์ โดย ทัว ไป.

(คคที่ ๑๑ ชื่อเรื่อง "ผู้หญิงในคค")

